

Trutnovinky

Záporák Jaškůw

S NÁMI BUDETE LEPŠÍ A MY BUDEME LEPŠÍ S VÁMI
PŘIDEJTE SE K NAŠEMU TEAMU

SMARTER, FASTER, BETTER

**DO NAŠEHO TEAMU
hledáme kolegy na pozice:**

NÁSTROJAŘ

ELEKTRONIK

INŽENÝR KVALITY

MANUFACTURING & PROCESS ENGINEER

Chcete pracovat pro silnou
nadnárodní společnost?

Láká Vás 13. plat a motivující
finanční ohodnocení?

Plánujete dovolenou a 20 dnů Vám nestačí?

Rádi byste odměnili sebe
nebo svoji rodinu zajímavými benefity?

ANO

**Odpověděli jste
pak nás kontaktujte:**

Tel.: 499 909 609 | 499 909 600

www.te.jobs.cz, job.trutnov@te.com

Editorial

Vítejte v roce 2021!

MICHAL BOGÁŇ / šéfredaktor

Určitě budete souhlasit, že většina z nás nezažila divnější rok svého života než ten, který právě skončil. Pandemie koronaviru změnila naše životy k nepoznání a měnit je nejspíš bude i nadále, protože ve skutečnosti opravdu nevíme, co bude. Teď je tady však nový rok a pro mnoho lidí je myšlenka na nový rok skutečně důležitá, představuje pro ně něco jako záchytný bod, od kterého se vše obrátí k lepšímu. Odrazový můstek k novým možnostem a výzvám. Ty se budeme snažit naplnit i v naší redakci. Již v tomto prvním měsíčníku 2021, který jsme do tiskárny odesílali dva dny před Štědrým dnem, vám představujeme náš nový projekt Když se řekne profese. Jeho cílem je pomoci s propagací škol a firem. Kromě toho v magazínu přinášíme velké rozhovory s hercem Robertem Jaškóvem, s hypnotizérem a mentalistou Jakubem Kroulíkem či talentovanou volejbalistkou Denisou Pavlíkovou. Šťastnou cestu nadcházejícím rokem vám přeje celá redakce. ■

ROBERT JAŠKŮV / str. 4 ▶ 8

JAKUB KROULÍK

str. 10 ▶ 15

KÁVA

str. 20 ▶ 24

KDYŽ SE ŘEKNE PROFESE

str. 16 ▶ 19

DENISA PAVLÍKOVÁ

str. 26 ▶ 29

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 19626, Sídlo redakce: Horská 634, 541 01 Trutnov, www.trutnovinky.cz, e-mail: redakce@trutnovinky.cz, Redakce: Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@trutnovinky.cz, Pavel Cajthaml, tel.: 734 636 116, e-mail: pavel@trutnovinky.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@trutnovinky.cz, Obchod, inzercce: Monika Klikarová, tel.: 733 353 695, e-mail: monika@tn-media.cz, obchod@xantipa.eu, Grafika: Michal Kriegl, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a.s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: 1805-8914, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 5 000, Regionální mutace: Trutnovsko, Titulní strana: Miloš Šálek.

INZERCE

**KRAKONOŠOVO
ČAROBEJLÍ
ČAJ Z KRKONOŠ**

unikátní porcované ovocné
aromatizované čaje z Krkonoš

Prodejní showroom
Stará 66, Trutnov - Bojiště
tel.: 777 60 80 50
Po - Pá: 16.00 - 19.00
So - Ne: 9.0 - 12.00

www.krkonosky-raj.cz
všeobecné - malobchod - maloobchod

Kdybych nepropadl, nezačal bych s divadlem

Většina televizních diváků ho zná jako záporáka. Nejslavnějšího hraje v Ordinaci v růžové zahradě 2 – doktora Máru, kterého ztvárňuje už přes pět let. „Každý seriál potřebuje svého Cvacha,“ říká herec Robert Jaškůw (51). Pár dnů před Vánoci zavzpomínal na dětství v Krkonoších i na divoká studentská léta na trutnovském gymnáziu. Právě tam totiž začala jeho umělecká éra.

📍 PAVEL CAJTHAML, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Vyrůstal jsi v Peci. Kde sis hrál nejčastěji?

Nejvíce času jsem trávil na úpatí kopce Javor, v okolí chaty Květa, kde jsem až do svých třidvaceti let bydlel, a v okolí penzionu Javor. A také u přehrady, kde jsem se naučil plavat. Voda v ní byla (a je i dnes) ledová, koupání bylo za trest. S klukama jsme pytláčili ve Vlčím potoku pstruhy a chodili za kamarády, kteří bydleli v hořejších chalupách, na Heleně, Energetiku a Čapkárně. Nebyl jsem dítě, které by nutně muselo lítat nahoře po horách. Jasně, něco jiného to bylo v zimě. Když se lyžovalo, když jsem jezdil na běžkách na Děvín, přes Výrovku, když jsme chodili na túry, na výlety, to jo. Ale

že bych se sám od sebe sebral a šel do Vlčí jámy, to ne. Lítal jsem spíš dole po Peci. V šestnácti jsme si s kamarády už dali i nějaké to pivko.

Pec má sotva šest set obyvatel. Měl jsi tam dost kamarádů?

Jasně, ježišmarjá! V první řadě k nim patřil můj tehdejší úhlavní kamarád Martin Hrubý. Bydlel „na zelenině“ u autobusáku, která tam už dnes nestojí. Potom Dan Enge, Lada Svobodová, Romča Záměšová, Patrik Streit z Energetiku a v neposlední řadě doktor Miroslav John, který mne naučil kulečnick, pít slivovici, poslouchat Svobodnou Evropu a Hlas Ameriky, ale především správně vyslovovat slovo kurva... Bylo nás tam dost kumpánů na lotroviny.

Kdy ses naučil lyžovat?

Začal jsem docela brzy. Doktoři mi ale kvůli plochým nohám zakázali přezkáce, povolili mi jen běžky. Maminka mi jedny sehnala. Ani nevím, z jakých úspor je koupila, nebo jestli je u nás někdo prostě zapomněl. Byly to artisky, dřevěné běžky, měly šroubované hrany. Na nich jsem začal běžkařit. Jenže dost mě to štvalo. Nedařilo se je totiž namazat tak, aby to při stoupání do kopce na nich nepodkluzovalo. Takže jsem je měl spíš jako sjezdovky. Javor, Smrk, Bramberk, Zahrádky, tam jsem se začal učit lyžovat. Pochopitelně blbě, jak chcete jezdit na běžkách takové svahy, navíc neupravené a plné boulí. Ale pak už jsem si nasadil přezkáce a učil se lyžovat. Spíš sám, něco jsem odkoukával od Lady Svobodové, které od mala lyžovala závodně. Začínali jsme na Nebozízkou a pak na Labuti. Takže od pěti, šesti nebo sedmi let lyžuju.

Máš dost času vracet se do Krkonoš?

Ještě před pár lety se to dalo. Docela pravidelně jezdím k Vráňovi Řihovi na Jelení louky. Když byly naše tři děti malé, tak první lyžařské krůčky dělaly na tamní pasece. Je tam kopeček s lanem, kterému se říká Kitzbühel. Postupně ale, jak jsou děti větší a větší, už jsme je vzali s manželkou několikrát do Alp. A tam děti zažily, jaké to je lyžovat do čtyř odpoledne na perfektně upravené sjezdovce. Ne jako tady, kde se už v jedenáct dopoledne lyžuje na boulich. Pec za to v mnoha ohledech nemůže. Je úzká, malá, hory nevětších ani neprodloužíš. Můžeš někde vysekat kousek nové sjezdovky, ale to je tak všechno. Nicméně přístup mnoha lidí, kteří tam vlastní vleky, nebo lidí, kteří tam pracují, ať už je to v pohostinství, nebo u vleků, je pro mě nerespektovatelný. Poměr cena výkon je tak tristní... Já vím, že mi budou nadávat a říkat: „Jsou to hory, vyrostl jsi tady.“ Ano, vyrostl. Mám moc rád pohled, když nahoře vystoupím z kotvy na Javoru, otočím se a vidím Studniční a Sněžku. Studnu dokonce miluju víc než Sněžku, asi proto, jak je majestátní, a přitom není nejvyšší. Ale vadí mi, že se musím v Peci potýkat s věcmi, jako je nemožnost ve dvanáct slušně jezdit na sjezdovce. Nebo že se v Peci staví barák na baráku, takže tam ročně přibude asi pět set lůžek, a lidi se pak na ty kopce zákonitě nemůžou vejít. Podle toho to pak vypadá. Ceny jsou šílené. Fronty aut až do devět kilometrů vzdáleného Horního Maršova. Ale provozovatelné je to asi jedno. Kdyby ze dne na den přestali Češi jezdit do Krkonoš, tak se nic nestane, protože Holanďa-

nů, Poláků a Němců bude pořád dost. A pro ně jsou ty ceny.

... to asi někteří z Pece neuslyší rádi.

Když jedu desetkrát dolů po Zahrádkách se zpruženými vlekaři, kromě Honzy Novotného, a vidím, jak jsou nasraní, když jim malé dítě blbě nastoupí na lanovku... Nebo když dvanáctkrát sjeďu Labuť a mám si dát oběd, šestnáct umaštěných hranolek za strašné peníze... Nebo když jdeš na Bramberk a po dvou jízdách máš totálně mokrou prdel, protože sedačky nejsou kryté a nikdo je neometá... Tak když pak jedeš do Alp, tak se pak ptáš: „Proč to v Alpách jde a v Peci ne?“ A není to o velikosti hor. Je to o přístupu lidí. V Rakousku, když dítě vypadne ze sedačky, tak vlekař v klidu zastaví, děcko posadí zpátky a dá mu lízátko. Tady dostanou dítě i jeho rodič vynadáno. To mně vadí. Mám rád přírodu v Peci, mám tam kamarády, ale vadí mi lidský přístup k horám ve stylu: Teď to vytěžíme, co to dá, a po nás potopa.

Takže máš radši letní Krkonoše?

Dřív tam bývala v zimě zábava, nebylo tam tolik lidí. Teď je to lepší v létě, dá se dobře chodit po horách. Lyžovat jezdím do Alp. Je to sice šest až osm hodin cesty, ale lyžování za stejnou cenu a s lepším servisem. Obávám se, že v zimě už mě do Pece nikdo nedostane. V poslední době jsem odjížděl akorát nasraný, viděl ve zpětném zrcátku auta hotel Horizont (ukazuje vztyčený prostředníček) a přijde mi to, jako když Pec hází fákáč na každého Čecha, který odjíždí. Něco ve stylu: „To jsme s tebou zase vyjebali.“ To já už znova nechci.

Která místa máš v Peci nejradši?

Pořád Javor a okolí. A taky gympláckou chatu Děvín nad Modrým dolem a okolí. To jsou místa, kde můžu sedět hodiny a hodiny. Je to něco podobného, jako když sedíš u Atlantiku a koukáš na vlny. V podstatě se nic neděje, ale je to úžasné!

Taky jezdíš do Pece vařit guláš na gastronomické soutěže. Spíš pro zábavu, že?

Jasně! Naposledy (v září 2020) jsme s kuchařským týmem z horské chaty Jelení louky slavně vyhráli. To mě potěšilo! Obzvlášť, když jsem vedle sebe viděl „naštvané“ profesionální kuchaře, mého kamaráda z dětství Radka Orta z Boudy Máma, nebo profíky z Horizontu. A chudák herec Petr Rychlý, můj kamarád, který se nás snaží všemožně potupit. My je porazili s polními podmínkami, nej-

osklivějším stánkem a nejmenší přípravou. Už v deset dopoledne jsme byli všichni vykalení... Předtím jsme jednou měli čtvrté místo a až teď jsme vyhráli, i s mým spolusouputníkem, fantastickým doktorem Rendou Foltánem.

Proč jako kluk z hor nejsi vlekářem či správcem penzionu, ale hercem?

Protože jsem v Trutnově na gymnáziu přičichl ke kumštu, k múzám, chytlo mě to a poměrně záhy jsem zjistil, že z Pece asi budu muset odejít. Od čtrnácti jsem jezdil na prázdniny za babičkou do Prahy. Všichni to dělali obráceně, jezdili na vesnici nebo do přírody, ale mě to v Praze uchvátilo. Já tam byl třeba i pětikrát denně v kině, jezdil jsem na Václavák do baru na coca colu, později i na pivo. Babička bydlela na Přední Kopanině, pak se přestěhovala na Jižní Město. Já se vždycky nějak špatně smířoval s průměrem, ale tady jsem věděl, že od nejvyšší hory Česka pojedu do našeho největšího města. Vlastně mě to přirozeně přitáhlo z Pece do Prahy. A už během těch pěti let na gymplu mě uchvátily múzy a Thespidovy káry si mě naložily, odvezly do Prahy a už nebylo cesty zpět.

Měl někdo z kantorů na gymnáziu zásadní vliv na to, že jsi hercem?

Nepochybně češtinářka Jana Petráčeková. Ona byla první, kdo mi dal Ortenovu Elegii, a já pak začal objíždět Wolkerovy Prostějovy a jiné festivaly poezie nebo přehlídky uměleckého přednesu. Ona to nastartovala. Já už začínal hrát ochotnické divadlo s Honzou Bergmannem, Alenou Strnadovou, Helenou Žitnákovou a dalšími lidmi. Mírek Bajer to režíroval. Jenže já zrovna opakoval třeták, protože jsem propadl, tak jsem všechno uměl, a tím pádem neměl co na práci. Prostě jsem se nudil. Dělal jsem strašný kravinu, v očích učitelů. Například o přestávkách jsem chodil navštěvovat kamarády do třídy, ze které jsem propadl. Odcházel jsem až v momentě, kdy do hodiny přišel třeba učitel Mácha a řekl Dobrý den! Teprve potom jsem se vrátil do své nové třídy, do které jsem propadl, ale kde už byl pět minut učitel a já si tam suverénně nakráčel s kytarou přes rameno. Mně to přišlo v pohodě, učitelům ne, což samozřejmě chápu. Učitele jsem štvál. Jana Petráčeková jednou řekla: Tohle se nauč, pojedíš na soutěž! Já si říkal: No ta se zbližnila! Ale jel jsem, vyhrál a pak už jen vyhrával.

Které předměty jsi měl na gymnáziu rád?

Biologii, matematiku a češtinu. Matematiku díky

Karlu Hybnerovi, to bylo něco. Měl jsem rád biologii s Kubečkovou a Máchovou. Skvělá byla fyzika s Petrem Justem. A taky zeměpis s Honzou Rejlem. Dodnes si přesně pamatuju, jakým způsobem si otíral ruce o houbu na tabuli. A jak jednou spadl ze stupínku, protože šel na mapě Československa až na Slovensko a při tom zahučel skoro až do umyvadla. Kdo stál za prd, to byli učitelé, kteří učili stylem trychtýř: „Tady něco nadiktuju, bez ničeho a hotovo.“ A kdo nestíhal zápis, tak dostal pětku. To mě štválo, to byla čistá nalejvárna a ne pochoď, která se má zapálit.

Říkalo se, že trutnovské gymnázium je jedno z nejprísnejších široko daleko.

To je pravda. Vzpomínám, že i někteří Trutnováci tehdy radši chodili na gympl ve Dvoře Králové. K těm „šilencům“ na gymplu v Trutnově nechťeli. Ale jak nás na gymplu dusili, tak se mi to dnes hodí.

Distanční výuka?

Ano. Učím se doma s dětmi. Neříkám, že jsem geniální a že si pamatuju úplně všechno. Třeba z dějepisu, bohužel, nevím spoustu věcí. Syn ale potřeboval pomoc s geometrií a já nastoupil: úhly, rýsování a tak dále, no levou zadní to dávám! Če-

šina? Biologie? To samé! Jak se mi to teď ka hodí, ta gymplácká nalejvárna! Přiznávám, že jednou jsem použil rodičovský trik, že si jako nemůžu na něco vzpomenout, pak si to bleskově vygooglil a zařval: Jo, už jsem si vzpomněl! Ale dnes jsem gymplu vděčný za to, jak nás drtili. Když to srovnám s tím, co umí šestnácti-, sedmnáctileté děti dnes, to je šílený rozdíl. Někdy mi přijde, že jsou tak na úrovni sedmé třídy. Stačí, když mi přijde esemeska od fanoška nebo fanyňky. Y nebo I tam lítají...

Jak to bylo s chemií, ze které jsi na gymplu propadl?

To byl učitelky Súkeníkové truc, o tom žádná. Chemie mě štvála, nebavilo mě učit se ty šílené hexa vzorce. Učitelka mě taky štvála. U reparátu dala takovému melírovanému klukovi někde ze Svobody Mendělejevovu tabulku prvků. Mně dala nějaké strašlivé deoxyribonukleové šílenosti... Já se celé prázdniny drtil, a ona mě stejně nechala rupnout. Ale dneska jsem jí za to vlastně vděčný. Kdyby mě rupnout nenechala, tak bych třeták neopakoval a nezačal dělat divadlo. Možná bych skončil jako nasraný vlekář v Pecí.

Gympl měl na podzim 2020 sto let, ale oslavy zhatil koronavirus. Chystali jste třídní sraz nebo setkání přímo na oslavách?

My se s naším ročníkem vídáme pořád. Na gympl jsem se samozřejmě chystal, mám k němu vztah. Jsem tam prý někde na tabuli cti. Já, propadlík, každý měsíc s nějakou důtkou nebo podmíněným vyhozovem. To je prdel! Ale vím, že jsou tam pořád skvělí učitelé a že dodnes má gympl dobrou pověst.

Věděl jsi jako student, že absolventem gymplu byl i herec Václav Lohniský, který skvěle ztvárnil ve filmech Hujera, docenta Chocholouška či Smrtáka? Jojo, ale nijak mě to tehdy neovlivnilo.

Možná jsi na školní tabuli cti proto, že jsi slavnější než Lohniský. Máš za sebou desítky divadelních, filmových i seriálových rolí. Navíc jsi jednou z klíčových postav seriálu Ordinance v růžové zahradě.

Asi jsem v současné chvíli slavnější než on, ale myslím, že on byl ve své době mnohem slavnější. Ani nevím, jestli má smysl se v mém případě bavit o nějaké pofiderní slávě.

V Ordinci jsi zhruba pět let. Napadlo tě, když jsi v ní začínal, že tam budeš tak dlouho?

Nenapadlo. Ale jsem tak dobrý a lidi mě tak milují, že se nedalo čekat nic jiného, než že se to prodlouží (*smíchl*). Já byl první dva roky jako feťák Mára, co málem šnupe i na operačním sále. Pravdou je, že mě lidi měli svým způsobem rádi. Každý seriál totiž potřebuje svého Cvacha. Bez záporáků to prostě nejde, to by pak byla jen mýdlová hovadská kokotina pro pár jedinců. Scenáristům se to s mojí postavou povedlo. Pak mě nechali odejít, ale lidi se ozývali, takže mě vrátili zpátky a teď sekám latinu. Bude tam i velká láska, schyluje se tam k velkému vztahu, obratu a taky se schyluje ke konci seriálu, k velkému finále, které proběhne tento rok v létě. Takže budeme točit do února nebo půlky března a pak konec. Ale kdo ví, jak to bude dál. Snad budou jiné velké projekty.

Máš po tolika letech možnost ovlivnit, co se natáčí?

Nemůžeme předělat význam základních věcí nebo zásadně změnit děj. Ale momentální věci, v tom jsou režiséři svolní. Nápady na drobné úpravy přicházejí z obou stran, od herců i režisérů. Většina z nich patří navíc mezi mé dlouholeté kamarády, už jsem s nimi dělal spoustu věcí.

Překvapilo tě, když televize Nova oznámila, že seriál Ordinance v růžové zahradě příští rok skončí?

Překvapilo. Pro mě je to nečekaný moment. Seriál

INZERCE

MelicharCZ
ŘEMESLA • DÍLNA • DŮM • ZAHRADA

**PROFESIONÁLNÍ
NÁŘADÍ ZNAČKY
MILWAUKEE
NOVĚ V PRODEJI.**

Milwaukee
Nothing but **HEAVY DUTY.**

Více informací na tel.
777 912 130
nebo na

www.melichar.cz

ustál dvě poměrně těžké rány, kdy se nesmělo točit, nevysílalo se, pak se začalo a následně se to zase zavřelo. Natáčecí plán se dává dohromady šíleným způsobem. Každý den přijde někdo s informací, že byl někde ve styku s někým, kdo má karanténu, nebo covid, nebo že dokonce sám má covid. Po těch pauzách se čísla sledovanosti začala vracet do normálu a Nova se rozhodla, že seriál utne. Ano, patnáct let je na seriál krásná doba, ale kdyby s koncem přišli v květnu kvůli covidu nebo pak v září, tak bych to chápal. Ale podříznout to na konci listopadu mi přišlo nefér.

Co ti říkají diváci nejčastěji, když tě někde potkají a poznají tě?

Že toho hajzla hraju dobře. Děláte ho pěkně! Jste můj nejoblíbenější hajzl! S tímhle typem reakcí se setkávám asi nejčastěji.

Chtěl jsi být jen divadelním hercem, nebo tě to táhlo i před kameru?

Chtěl jsem obojí. Je to rozdílný druh práce a mě to strašně moc zajímalo. A když pak jednoho dne stojíš na jednom place s herci, na které jsi jako dítě obdivně koukal v televizi, doopravdy s nimi točíš a můžeš s nimi pracovat, tak to je velká radost, velká. Třeba s Pepíčkem Abrahámem. Když se poprvé vysílala Nemocnice na kraji města v roce 1978 s Pepíčkem jako doktorem Blažejem, tak já byl děcko. A pak jsem s ním a dalšími známými herci hrál v pokračování Nemocnice na kraji města po dvaceti letech. To mě samozřejmě zasáhlo, je to moc hezký pocit.

Covid v roce 2020 převrátil spoustě lidí život na ruby. Co provedl tobě?

Nemohl jsem dělat spoustu věcí, hrát divadlo nebo natáčet, ale ani chodit do hospody na plzeň. Tak jsem chodil pro pivo aspoň k okýnku a pochlastával si ve své garáži v Praze s kamarády. Ve dvou jsme tam občas seděli a popíjeli. A taky jsem učil děti. Copak, nějak jsme to učení zvládli, jsme dospělí. Ale ty děti!!! To je průser. Na jedné straně asocializace, nemožnost kontaktu s vrstevníky a nemožnost se doopravdy učit. Na druhé naopak ještě větší závislost na počítačích a mobilech, která už předtím byla dost velká, ale teď je ještě větší. To mě trápí mnohem víc než to, že jsem si nemohl zahrát divadlo. My dospělí to nějak zvládneme, ale děti se teprve utvářejí. Že se nemůžou potkávat, blbnout spolu venku nebo chodit na tréninky, to mně vadí. Proto potřebujeme, aby se vše co nej dřív

vrátilo do nějakého přijatelného stavu, aby děti zas mohly dělat to, na co byly zvyklé a co potřebují ke svému dobrému psychickému a fyzickému vývoji.

Co si přeješ do nového roku 2021?

Všem nám přeju především pevné zdraví. Abychom nepodléhali chandře, protože psychická pohoda na to má vliv. Každý ví, že víra tě uzdraví. To není klišé. Neříkám, že dobrá nálada tě dostane z rakoviny, ale je potřeba uchovávat netrudomyslnou. Přál bych si, aby lidi nepropadali panice, aby věřili, že se z toho dostaneme, a jsem o tom skálopevně přesvědčený. Přál bych si, aby se vše vrátilo k normálu. Aby děti mohly chodit do školy, hrát si, lyžovat, abychom mohli chodit do práce, do hospody nebo odjet na dovolenou k moři. Přál bych sobě a nám všem nového, lepšího prezidenta. A ne zalezlou krysu, která se vyjádří jednou za půl roku a pozuráží všechny kolem sebe. Sice o sobě tvrdí, že uctívá Winstona Churchilla, ale někdejší britský premiér by si ke svému lidu nikdy nedovolil to, co předvádí náš pan prezident. Takže bych si přál, abychom měli nového lepšího prezidenta, a pevně doufám, že to nebude Babiš. ■

ROBERT JAŠKÓW

- divadelní, filmový a seriálový herec
- narodil se 4. prosince 1969 v Trutnově
- dětství prožil v Peci pod Sněžkou
- je absolventem trutnovského gymnázia, maturoval v roce 1989
- vystudoval pražskou DAMU
- působil v Činoherním studiu v Ústí nad Labem, v pražském divadle Labyrint, v CD 94 v Celetné ulici a od roku 2002 je členem Švandova divadla
- účinkoval v televizních seriálech Ulice, Četníci z Luhačovic či Atentát. Nejslavnější jsou jeho postavy v seriálech Expozitura (policista Chládek) a Ordinance v růžové zahradě 2 (lékař Mára)
- získal cenu Telemanie za roli profesora Daňka ve filmu Smrt pedofila
- je ženatý, s manželkou Petrou má syny Jana a Jakuba a dceru Marjánku

STARTUJEME NOVÉ VÝROBNÍ PROGRAMY

Společnost KASPER KOVO
rozšiřuje svůj tým o nové kolegy.

SVÁŘEČ

SVÁŘEČ TIG

SVÁŘEČ TLAKOVÝCH NÁDOB

EWT/IWT

evropský/mezinárodní svářečský technolog

KONSTRUKTÉR

ELEKTROMONTÉR

OBSLUHA LASERU

BRUSIČ

PŘÍPRAVÁŘ VÝROBY

OBSLUHA OHRAŇOVACÍHO LISU

KASPER®

TEL.: +420 499 827 163
MOB.: +420 731 192 923
MAIL: d.papikova@kasperkovo.cz
WEB: www.kasperkovo.cz/kariera

Umíte hypnotizovat? Tak to ukažte!

PAVEL CAJTHAML,
FOTO: ARCHIV JAKUBA KROULÍKA

Zhypnotizoval stovky, možná už tisíce lidí. Z jeho přednášek a seminářů odcházejí fyzicky a psychicky uvolnění. Aktuálně je v Česku považovaný za nejlepšího hypnotizéra. „Musíte poznat, co bude fungovat a co ne, a v tom spočívá hypnotizéřské umění a v tom sbíráte praxi,” říká Jakub Kroulík (36) původem ze Rtně v Podkrkonoší.

Jak vás mám oslovovat? Pane kouzelníku, pane mentalisto, nebo pane hypnotizéře? Tyto tři profese se totiž objevují v internetových vyhledávacích u vašeho jména nejčastěji.

Oslovovat mě můžete Jakube. Oslovovat profesí má sice své prvorepublikové kouzlo, ale je to zbytečně neosobní. A moje profese, hypnotizér a mentalista, jsou velmi osobní záležitosti.

Přečetl jsem několik vašich rozhovorů a u všech si všiml zvláštních emocí, nadšení redaktorů z osobního setkání s vámi. Kladli vám super otázky, vy jste zajímavě odpovídal. Takový rozhovor chce udělat každý. Mám šanci pořídit takové interview, i když si otázky a odpovědi vyměňujeme jen e-mailem?

Odpovídat takto e-mailem má tu výhodu, že mám možnost prolístovat u otázek na záladnější témata své materiály a dát vám konkrétnější, detailnější a přesnější odpověď. Chybí nám sice ten osobní kontakt, který dá rozhovoru to „něco“ navíc, ale zato můžete získat zajímavosti, na které bych při mluveném rozhovoru zapomněl.

Z rozhovorů po mailu mám pocit, že to není ono. Víím, že při osobním setkání bych pořídil lepší odpovědi. Poznal bych, kdy zpovídáný vtipkuje, kdy se zlobí, byla by tam větší důvěra a podobně. Jak to máte vy? Má pro vás smysl elektronická komunikace, nebo preferujete výhradně osobní setkání?

Jak jsem zmínil, moje profese jsou osobní záležitosti.

toští. Mailů mi chodí a chodilo i před pandemií mnoho, ovšem nejsem on-line poradna a dotazy a žádosti, které mi chodí, nespadají do mých kompetencí a tazatele odkazují na vhodnou odbornou pomoc k daným problémům. Obecně mám také radši osobní setkání, kdy si mohu přečíst ne text, ale osobu, která přede mnou sedí. Sice mezi psanými řádky se toho dá vyčíst mnoho, pomocí poznámek a emotikonů můžeme čtenáři přiblížit vlastní emoci, ale dá se samozřejmě zároveň lépe skrývat a předstírat. Jednoduše, máte pravdu. Osobní setkání se psaným setkáním nahradit nedá.

Při osobním setkání prý umíte lidem doslova vstoupit do hlavy. Ale co při psaném? Je možné někoho zhypnotizovat esemeskou, mailem či dopisem?

Ano, pokud si osobu předem správně připravím. Ostatně, hypnotizaci dopisem ukazují na svých přednáškách.

A co někoho zhypnotizovat při videorozhovoru? Šlo by to?

Ano, pokud funguje připojení k internetu na obou stranách a videorozhovor se nezasekává, nevypadává. Je to pak stejně plynulé jako při osobním setkání. Hypnoterapeutům letos ani nic jiného nezbylo, pokud chtěli pokračovat ve své péči o své pacienty a klienty. Samozřejmě, je tam stále to riziko přerušení připojení, a i když se hypnotizovaný může ze sugescie po nějakém čase probudit sám, vidím jako klíčové a etické hypnózu řádně ukončit a ujistit se o jejím ukončení.

Hypnózu si představuji jako terapeutickou metodu. Psycholog nebo psychiatr v ordinaci pohybuje pacientovi před očima kyvadélkem na řetízku a tím ho uvede do hypnózy. Pracujete takhle i vy?

Mávání kyvadélkem je jedním ze způsobů, jak posílit sugestivní proces, ale nebude fungovat na všechny, jelikož hypnóza nemá univerzální metodu a jasný scénář, které by plošně fungovaly na všechny. Hypnóza je nástroj, který je užíván i v terapeutickém kontextu. V tomto kontextu, ve kterém je pro veřejnost nejznámější, je vlastně velmi krátce, zhruba 300 let. Přitom hypnotické a sugestivní fenomény tu s námi jsou od počátku našich civilizací. Je třeba i důsledně odlišovat, jak říkáme osobám, které

Laser & Kosmetika

Privátní chirurgická ambulance
MUDr. Jiří David | MUDr. Pavel Růžička
MUDr. Karel Červíček

Vaginální Rejuvenace

pomoc při močové stresové inkontinenci a omlazení intimních partií Nový Laser Quanta YouLaser -

- **Diva Tight**

Trápí Vás některé z následujících obtíží v oblasti intimních partií?

- močová stresová inkontinence
- symptomy atrofie či vysychání vaginální sliznice
- uvolnění poševních stěn (tzv. vaginální laxita)
- vaginální svědění a záněty
- bolest při pohlavním styku
- problémy plynoucí ze změn pochvy po vaginálním porodu

Šetrným a bezbolestným řešením je neoperativní zákrok pomocí unikátního duálního laseru Laser Quanta YouLaser Diva Tight. Tento nový přístroj je v naší ambulanci první a zároveň jediný v České republice. (Více na našem webu)

Výhody laserové metody oproti klasické operaci

Laser je vůči tělu velmi šetrný. Celý zákrok probíhá neoperativně a rychle. Žena se může ihned začít věnovat jakékoliv činnosti, aniž by byla omezena prodělaným ošetřením. Při zákroku i po něm nedochází k žádnému krvácení.

(+420) 499 811 402

www.stresovainkontinence.cz
www.chirurgie-jiridavid.com

Privátní chirurgická ambulance
MUDr. Jiří David
Komenského 821, Trutnov

hypnózu v různých kontextech provádějí. Psycholog a psychiatr, který se dál vzdělával v hypnoterapii a užívá ji na své pacienty, je hypnoterapeut. Bohužel toto slovo u nás užívají i osoby, kterým formální vzdělání v psychologii a psychiatrii chybí. Proto než půjdu k hypnoterapeutovi, je třeba si řádně ověřit, jaké má kompetence. Já jsem hypnotizér. Tedy umím pracovat s hypnózou jako se sugestivním procesem, ale nejsem kompetentní k tomu kohokoliv léčit. Totiž, když k vám někdo přijde s traumatem, fobií, psychickým problémem, bolestí, jako hypnotizér můžete odstranit symptomy těchto problémů, ale to je jen povrchová úprava. Daný problém prostupuje celou myslí osoby a bez vhodného vzdělání byste odstraněním symptomů jen na chvíli zakryl, potlačil problém, který by se po čase znovu projevil. Toto si myslím, že je zásadním nedostatkem regresních terapeutů, kteří využívají hypnózu, aby společně s hypnotizovaným vytvořili příběh, který na chvíli hypnotizovaného ukonejší, ale z dlouhodobého hlediska nepomůže s ničím.

Lékař chce hypnózu využít, aby zlepšil zdravotní stav pacienta nebo mu pomohl s psychickými problémy. Proč uvádíte lidi do hypnózy vy?

Aby lidé věděli, o co se jedná. V klinickém prostředí se hypnóza hypnózou nazývá, ale to neznamena, že je jediné místo, kde se užívá. Sugestivní procesy se užívají napříč kontexty, i když se v rámci nich o slovo hypnóza nezavádí. Chovám v sobě naději, že když se o sugestivních procesech lidé dozvědí na mých přednáškách, vidí je, prožijí je, budou v jiných situacích lépe schopni rozeznat, o co se jedná, a budou více odolní k manipulaci.

Je snadné člověka uvést do hypnózy? Pokud ano, je to dobře, nebo špatně?

Když víte, jak na danou osobu, tak ano, je to snadné. A zda je to dobře, nebo špatně? Hypnóza je sugestivní proces. Dokážu si představit, že evolučně měla význam pro soudržnost skupin, kmenů, říší, civilizací. Zároveň evoluce dává přednost přežití druhu před přežitím jedince. Tedy je otázkou, co je pro nás to dobro a co nám pro jeho docílení ještě připadá dobré.

Zhypnotizujete každého? Dá se hypnóza vnutit?

Pokud osoba netrpí mentální retardací, dá se hypnotizovat. Nejtěžší je správně odhadnout, co bude na tohoto člověka fungovat, protože většinou nemáte víc než jeden pokus. Jako hypnotizér

nemáte ten komfort, co mají hypnoterapeuté. Ti se mohou vymluvit na škály hypnability a na škály sugestibility, které si pro klinickou praxi vytvořili. V mé profesi jsou škály všem jedno. Říkáte, že umíte hypnotizovat? Tak to ukažte! Nemůžete se vymlouvat. Musíte poznat, co bude fungovat a co ne, a v tom spočívá hypnotizérské umění a v tom sbíráte praxi. A ano, dá se osoba hypnotizovat, i když o tom neví, či i proti její vůli. Hypnotizace bez vědomí osoby probíhá celkem často, i když ti, co to dělají, si třeba ani nemusí uvědomovat, že to dělají. Děje se to třeba pod taktovkou charismatických pastorů, davových exorcistů, na skupinových prodejových akcích, během projevů motivačních koučů, vybočujících politiků... Ale třeba i během sledování uměleckých výkonů, kdy jsou na vás přeneseny emoce postav, například u opery.

Kdy jste se vy sám poprvé nechal zhypnotizovat? Bylo to v době, když už jste hypnózu ovládal, nebo ještě předtím, než jste se ji naučil?

Bylo to předtím, než jsem ji začal užívat vědomě a cíleně.

Co jste při hypnóze zažil? Byly to příjemné okamžiky?

Ano, naprosto. Byl to hluboký prožitek.

Co by lidé měli zažít při hypnóze a co by měli cítit těsně po ní?

To rozhoduje ten, kdo hypnotizuje. Já chci, aby to pro má média byl překvapivý, nevšední, a především příjemný zážitek a aby se po ní cítila nabitá energií a spokojená.

Co říkali po hypnóze ti, kteří vám původně nedůvěřovali?

Že to pro ně bylo překvapivé a příjemné a že se cítí skvěle. A že příště chtějí znovu.

Bývá těžké přesvědčit „nevěřící Tomáše“?

Když mi přijdou pod ruce, tak nebývá. Pokud ovšem stojí opodál a místo sebe pošlou partnera, partnerku, přátele, tak odcházejí s tím, že jsem se s jejich blízkými domluvil. Tohle celé mi ale připadá nanejvýš úsměvné. Hypnóza je řádně vysledovaný jev. Ano, o jeho vnitřní mechanice toho ještě máme mnoho co se dozvědět, ovšem můžeme sledovat její vliv, můžeme ji používat, vidíme konkrétní výsledky, které se nedají přisoudit ničemu jinému. Existence hypnózy není otázkou víry, názoru, přesvědčení. Baví mě sledovat, že osoby, které v hypnózu „nevěří“ a berou hypnózu jako něco, v co se buďto věří, nebo ne, mají zásobu víry ve věci a jevy, ke kterým žádné důkazy neexistují, mají vágní výsledky a jejich efekty jsou mnohem uvěřitelnější, jednodušší a přesvědčivější přisouditelné naprosto přirozeným jevům, mezi

které v mnohých případech patří právě sugesci a hypnóza.

Chtějí po vás lidé, abyste jim hypnózou pomáhal? Třeba se špatným spaním, zdravotními problémy, s hubnutím, pracovními problémy nebo s láskou?

Ano. A těmto osobám připomínám, že nejsem hypnoterapeut ani terapeut, ale hypnotizér. Některé tyto problémy jsou otázkou terapie, některé jsou otázkou léčby, některé špatnou komunikací. Když rozeberu vaše příklady: Problém se spaním se nevyskytuje sám o sobě, má nějakou příčinu, se kterou je třeba pracovat. To pracovní období se dá překlenout hypnotickým vlivem nebo medikací, ale to musí rozhodnout ošetřující psychiatr, nikoliv já. Nadváha může být způsobena špatnou životosprávou, ale poslední dobou se ukazuje, že i traumata z dětství. V tom prvním případě je to otázkou pro odborníky na výživu a tím myslím skutečné odborníky, nikoliv osoby s víkendovým kurzem. Tady osoby odkazují na Institut moderní výživy, který opravdu funguje na poznatcích současné vědy, nikoliv na výkřících špatně pochoopených výsledků studií, se kterými se setkáváme v lifestyleových časopisech. Pokud osoba trpí nadváhou hnanou právě traumatem z dětství, spadá opět do kompetencí psychologické a psychiatrické péče. Pracovní problémy zvenku jako hypnotizér nevyřeším. Nemohu hypnotizovat vašeho šéfa, aby se k vám choval lépe nebo aby vám přidal. Můžu vám doporučit, abyste s psychologem zapracoval na své asertivitě. Podobně i s láskou. Vy musíte komunikovat se svým partnerem. Pokud vám

INZERCE

MEČÍŘ
 velkoobchod
 maloobchod

PF 2021
 Děkujeme za podporu v nelehkém roce
 a přejeme hlavně pevné zdraví
 v roce příštím

www.mecir.net
 Odborník na vaše neřesti

to nejde, můžete jít na společné sezení. Pokud máte problém partnera sehnat, opět musíte zapracovat na sobě, dlouhodobě, klidně s odbornou pomocí. Myslím, že je velmi smutné, že kolem říkání si o pomoc právě u odborníků k tomu určených je u nás takové stigma. Přece když mám cukrovku, jdu k diabetologovi, když mám problémy se srdcem, jdu ke kardiologovi. Když mám osobní problém, jdu k psychologovi, popřípadě k psychiatrovi. Není to žádná ostuda a má to mnohem větší smysl a hlavně skutečný výsledek, na rozdíl od pobíhání po léčitelích, astrolozích a jiných alternativách. Vím, že jít k psychologovi či psychiatrovi znamená přiznat si, že mám problém. Ale pokud si to upřímně nepřiznám, nemůžu ho vyřešit. Alternativní cesty mi mohou dát na nějaký čas tou svou omáčkou úlevu, ale dlouhodobě mi nepomohou. Psychologové a psychiatři jsou od toho, aby nám pomohli. Nebojte se a nestyďte se k nim chodit.

Za jak dlouho při osobním rozhovoru poznáte, „s kým máte tu čest“?

Opakovaně se ve výzkumech ukazuje, že nám trvá méně než vteřinu se rozhodnout, zda osoba, která stojí před námi, je nám sympatická či ne. Tohle škatulkování dělá naše mysl automaticky na základě našich předporozumění a předsudků a v závěru častěji vypovídá více o nás než o dané osobě. Pokud se sebou nepracujeme, nezkoumáme svá předporozumění a nehledáme kořeny našich předsudků. Řekl bych, že na rozdíl od běž-

ného člověka ten prvotní pocit uchopím a hledám jeho opodstatnění, zvažuji, zda se na něj mohu spolehnout. Ověřuji si ho dalším zkoumáním osoby a vytvářím si v hlavě její profil pomocí studeného čtení. Pak osobu pozdravím a skrze další komunikaci usměrňuji své první dojmy a buďto potvrzuji, či vyvracím původní detailnější odhady. Myslím, že dnes, díky předešlé práci a praxi, jsem schopen spolehlivě rozlišit „spojence“ nebo „potíživistu“, ještě než si podáme ruce.

Poznáte, když někdo lže?

Ano.

Zaskočí nebo překvapí vás někdy něco?

Moje žena. U ní se musím opravdu snažit, abych stíhal její myšlenkové pochody. U ostatních osob si někdy už připadám jako C. Auguste Dupin, vidím vzorce, úspěšně odhaduji a předvídám. S mojí ženou to tak rozhodně není.

Začínal jste kdysi jako kouzelník. Vzpomenete si ještě na svůj první trik? Kdo tvořil vaše první publikum?

Moje první publikum bylo to nejkritičtější, které kdokoliv z nás může mít – vlastní rodina. A první kouzlo? Nechat zmizet minci.

Kdo vás ke kouzelnictví přivedl? Měl jste učitele?

Byl to můj zájem a rodiče mi na základě toho nejdříve kupovali knížky a pak jsem chodil do kouzelnických klubů.

Co vás přimělo změnit se z kouzelníka na mentalistu a hypnotizéra?

Mentalismus je kouzelnickou disciplínou. Lidé si pod slovem kouzelník představují legračního pána, který tahá králíka z klobouku, přitom kouzelnických disciplín je mnoho, jsou působivé a jejich hvězdy byly hnacím motorem pokroku napříč historií. Mezi kouzelnické disciplíny patří třeba iluzionismus, jako dělá David Copperfield, karetní kouzla, eskapologie (úniky), ale i manipulace s malými předměty, skořápkářství, kapsářství a předstírání nadpřirozených schopností, jako to vidíme například u kartářů a věstců. Mým cílem bylo být hypnotizérem. Hypnózu jsem poprvé viděl v kouzelnickém kontextu, tak jsem se touto cestou vydal a získal díky tomu mnoho zkušeností, dovedností, ale i vybičoval charakterové vlastnosti (jako trpělivost, urputnost, pevná vůle), které bych jinak neměl. Podrobněji tuto cestu rozebírám s Martou Fenclovou ve své knize Hypnóza, její moc a síla.

Řekl bych, že pro všechny tři profese jsou základem nadpřirozené schopnosti. Nebo ne?

Záleží, jak definujeme nadpřirozeno. V rámci Paranormální výzvy definujeme nadpřirozené schopnosti jako takové schopnosti, jejichž samotná existence je dle současných vědeckých poznatků krajně nepravděpodobná. Z pohledu této striktní definice nic nadpřirozeného nedělám. Široká veřejnost má ovšem mnohem volnější definici. Řekl bych, že pro širokou veřejnost je definice nadpřirozené schopnosti takový efekt nebo jev, který na první pohled nechápou. A z tohoto pohledu nadpřirozené schopnosti, přesto, že se z velké části jedná o dovednosti, mám.

Navštěvujete jiné mágy, mentalisty či hypnotizéry? Jsou pro vás konkurencí, nebo kolegy?

Samozřejmě. Neustále se vzdělávám a hledám inspiraci, jak sám, tak právě skrze navštívení kolegů. Česká scéna příliš dynamická není, proto využívám cest do zahraničí k rozvoji. Například když doprovázím svou ženu na její konferenci nebo když jedeme, letíme někam na výlet, uděláme si čas pro navštívení magických míst, zhlédnutí představení a na osobní setkání se s kolegy z celého světa.

Napadá mě, jestli vaše semináře či přednášky jsou pro běžného člověka spíš zábavou, podobně jako

když jde třeba do divadla, nebo jestli si z toho lidé odnesou něco tzv. užitečného. Co myslíte?

Pokud přišli aktivně vnímat, odnesou si mnoho užitečného. Pokud se přišli pobavit, pobaví se.

Nevím, jestli je to úplně poslední otázka, třeba mě dodatečně ještě nějaká napadne. Ale popravdě, co si o mně nyní myslíte?

Že jste pořekadlo *Kdo se moc ptá, moc se dozví* udělal svým životním mottem. ■

JAKUB KROULÍK

- mentalista a nejlepší český hypnotizér
- zaměřuje se na hypnózu, manipulaci mysli a psychologické experimenty
- přednášky o hypnóze pořádá po celé zemi
- je mistrem republiky v kouzelnické kategorii manipulace
- vystudoval Husitskou teologickou fakultu na Univerzitě Karlově
- spolupracuje se spolkem skeptických vědců Sisyfos na projektu Paranormální výzva
- pochází ze Rtyně v Podkrkonoší

Projekt, který pomáhá školám i firmám

✎ PETR NECKAŘ, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Východočeská televize V1 a portály Trutnovinky.cz, Salonkyhk.cz a Vrchlabinky.cz stojí za zrodem pořadu Když se řekne profese. Díky němu mohou školy cíleně oslovit potenciální žáky a jejich rodiče. A výrobní firmy zase mohou díky projektu oslovovat studenty škol coby své budoucí zaměstnance.

Když se řekne profese je projekt, jehož cílem je pomoci školám i firmám. „Vnímáme, že se velká část prezentací přesouvá do on-line prostoru. Vzhledem k aktuální situaci související s covidem nemohou školy pořádat klasické dny otevřených dveří, nekonají se burzy škol. Proto začínáme školy oslovovat s možností natáčení videoprohlídek škol a také s nabídkou prezentací v televizním pořadu Když se řekne profese. A ohlasy jsou zatím skvělé. Jak ze strany škol, tak i firem,“ konstatuje Miloslav Bartoň, jednatel mediální skupiny TN Média.

Videoprohlídky představují nabídku škol

Díky videoprohlídkám se zájemci o studium mohou podívat do škol. Profesionální televizní tým je natáčí společně se zástupci vedení jednotlivých škol. „Ředitel školy je průvodcem, který ukazuje jednotlivé prostory školy. Vše komentuje. Potenci-

ální zájemci o studium se tak mohou do školy podívat alespoň virtuálně. Vidí nejen odborné učebny, ale i prostory dílen, jídelnu, internát, možnosti sportovního vyžití a podobně,“ popisuje Bartoň.

Profesionálně zpracovanou videoprohlídku si školy mohou umístit na své internetové stránky. Rovněž ji mohou sdílet na sociální síti, kde ji lze dále propagovat. Do školy se tak může podívat kdokoliv. Jde o výraznou propagaci, která je v této době nesmírně důležitá a významná.

A to není vše. Díky provázanosti s portály Trutnovinky.cz, Salonkyhk.cz a Vrchlabinky.cz a se stejnojmennými tištěnými magazíny vydávanými v jednotlivých městech tak školy získávají prezentaci, díky níž jsou skutečně pořádně vidět. Ve spojení s pořadem „Když se řekne profese“ navíc získávají publicitu téměř v celém východočeském regionu, tedy jak v Královéhradeckém, tak i v Pardubickém kraji.

Možnost spolupráce na projektu oceňují také firmy. „Setkáváme se s pozitivními reakcemi. Propojení škol a zástupců praxe, tedy zaměstnavatelů, vnímám jako něco, co má velký význam. Potvrzuji

když se řekne
profese

mi to reakce jak zástupců škol, tak zástupců výrobních společností,“ říká Miloslav Bartoň.

Řemeslo má zlaté dno

Doplňuje, že jedním z cílů projektu je i propagace učňovského školství jako takového. „Myslím si, že stále platí, že řemeslo má zlaté dno. Myslím si, že se pohled na učňovské školství postupně zlepšuje, protože lidé zkrátka vidí, že sehnat dnes kvalitního řemeslníka, a ještě k tomu rychle, je mnohdy problém. Šikovní řemeslníci mají plno práce,“ uvádí Miloslav Bartoň. ■

Krkonošský národní park je naše velká laboratoř

Lesu zdar! Vstoupíte-li na půdu České lesnické akademie (ČLA) v Trutnově, setkáte se s tímto pozdravem na každém rohu. Nejstarší lesnická škola v republice oslavila v loňském roce 165. výročí s tím, že v Trutnově se lesnictví vyučuje 75 let – od roku 1945, kdy sem byla přeložena vyšší německá lesnická škola ze Zákup.

✎ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Hlavní třípatrová budova se nachází kousek od centra města a pyšní se nápaditě zmodernizovanými prostory. Školní chodby zdobí vitríny se zvířaty či dalšími rozmanitými sbírkami, ze kterých se studenti mohou přímo vzdělávat. Vedle odborných učeben (pěstování, ochrana lesa, myslivost) je to zajímavá součást výuky.

„Součástí naší školy je i školní pole, které má 1200 hektarů a rozkládá se v oblasti od Voletin až po Mladé Buky,“ prozrazuje ředitel České lesnické akademie Miloslav Pochobradský. Toto školní pole slouží k výuce praktických částí výuky studentů. Další významnou součástí akademie je středisko ve Svobodě nad Úpou, kde probíhá výuka učňovských oborů.

„Na naší škole máme tři maturitní obory a jeden učňovský a umožňujeme studovat i vyšší odbornou školu,“ vysvětluje ředitel „lesárny“ během nastavení pro pořad Když se řekne profese.

Nejdůležitějším a nejvíce obsazovaným maturitním oborem je lesnictví. V denním čtyřletém studiu se žáci připravují na odborné práce spojené s prací lesního a mysliveckého hospodáře. Dalším maturitním oborem, který na škole ještě není tak dlouho, je ekologie a životní prostředí. Odsud studenti míří na přírodovědné fakulty či fakulty se zaměřením na ekologii a životní prostředí. Následně jejich práci bývá, že jsou zaměstnaní v Krkonošském národním parku, s nímž má škola významnou spolupráci. „Krkonošský národní park je taková jedna naše velká laboratoř,“ vykládá s úsměvem Miloslav Pochobradský. ČLA Trutnov jako jediná lesnická škola v republice také zajišťuje výuku operátorů těžebně dopravních strojů. Obor mechanizace a služby je rovněž maturitní.

Lesnická škola má 420 žáků z celé republiky, 35 učitelů a celkem 100 zaměstnanců. „Díky výrazné změně našich studentů ve prospěch děvčat teď třeba řešíme problém, že musíme ve škole udělat dostatek toalet pro děvčata,“ prozrazuje perličku Miloslav Pochobradský a dodává, že pokud chcete celý život pracovat v přírodě, studium na ČLA v Trutnově je tou jedinou správnou volbou.

Věděli jste, že k prvním studentům lesnické školy patřil zakladatel safari ve Dvoře Králové nad Labem Josef Vágner, který v Trutnově maturoval v roce 1951? ■

O absolventy škol máme zájem a dokážeme se o ně postarat

Jedním z efektivních způsobů, jak zajistit ve správně smýšlející firmě, aby jí nechyběli lidé, je obrátit svou pozornost také na spolupráci se školami a takzvané si vychovávat nové zaměstnance. Rodinná strojírenská společnost Kasper Kovo, která se zabývá zpracováním plechu, výrobou tlakových nádob, ale i soch, to má samozřejmě ve své personální politice takto nastavené a přináší jí to cenné výsledky.

✎ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

„Se školami spolupracujeme již přes dvanáct let. Dá se říct, že našimi branami za tu dobu prošly stovky studentů, kteří u nás absolvovali různé praxe nebo brigády,“ potvrzuje výkonný ředitel trutnovské společnosti Jakub Kasper, s nímž jsme procházeli podnik a natáčeli rozhovor pro nový pořad Když se řekne profese.

Firma Kasper Kovo díky této strategii poznává žáky přímo na pracovišti už v průběhu studia, podílí se na jejich odborné přípravě a rozvoji. Zároveň je seznamuje s firemními hodnotami a kulturou, čímž pak může usnadnit jejich adaptaci jako nových zaměstnanců. „Pro budoucnost naší profese a vůbec průmyslové výroby to považuji za velice důležité, aby z trhu práce přicházel mladý dorost a pomáhal omladit stávající strukturu zaměstnanců,“ uvědomuje si Jakub Kasper.

Vlajkovou lodí mezi školami je pro Kasper Kovo trutnovská průmyslovka, kde jsou strojírenské

a elektrotechnické obory. Ve firmě pracují desítky jejich absolventů.

„Záběr práce je u nás opravdu široký. V dnešní době pro mladé lidi, kteří jsou zruční z hlediska ovládání různých softwarů, programování a podobně, najdeme uplatnění ve velice atraktivních oblastech, jako jsou například robotické sváření či CNC technologie na zpracování plechu,“ poukazuje na výkonný ředitel.

Trutnovská společnost momentálně zaměstnává asi 350 lidí. Proč by se vyučení studenti měli zajímat o práci v Kasper Kovo? „Protože se o ně dokážeme postarat,“ odpovídá Jakub Kasper a hned dodává, že pro mladé pracovníky má firma vytvořený speciální program. A to jak v době, kdy jsou teprve na praxi či stážích, tak později, kdy nastoupí do pracovního poměru. „Snažíme se o ně postarat a uvést je do profesního života, jak nejlépe umíme,“ uzavírá Jakub Kasper. ■

Příprava kávy je alchymie

Jistě si většina z nás nedokáže představit ráno bez své kávy. Jde o zaběhlý rituál, společenskou událost či nutnost pro nalezení síly utkat se s dalším dnem. Káva nám dodá energii a má blahodárné účinky na naši náladu. Co je vlastně káva a kolik se toho skrývá za hrnečkem espressa?

📷 EVA VERNEROVÁ, FOTO: ARCHIV VOJTĚCHA FIALY

Káva, celosvětově velmi oblíbený nápoj známý pro své povzbuzující účinky, pochází z rostliny kávovníku. Dle písemných památek pochází kávovník z Afriky. Z náhorních plošin Etiopie a Jemenu, kde jej pěstovali již v 6. století našeho letopočtu, se postupně rozšířil do celého světa. Důkazy o existenci a konzumaci pražené kávy pak sahají do 8. století, kolem roku 1000 vznikly v Arábii kávové plantáže a první kavárny byly otevřeny právě v Káhiře, Mekce a Medině.

Z arabského světa se kavárny rozšířily do Turecka někdy v 16. století, ale tehdy je mohli navštěvovat jen muži. Do Evropy pak kávu přivezli italští kupci a jednu z nejstarších kaváren Caffee Florian založenou v roce 1720 můžeme najít ještě i dnes v Benát-

kách na náměstí San Marco. Pro svou kavářskou kulturu je pak také věhlasně známá Vídeň, a to jistě i díky tomu, že turecká vojska po neúspěšném obléhání tohoto města zanechala na místě veškeré své zásoby, včetně velkého množství pytlů s kávou, kterých se místní obyvatelé ujali.

V Čechách nebyly začátky kávy snadné. Byla k dostání jen v lékárnách a byla velmi drahá, dostupná jen pro nejbohatší vrstvu. Údajně káva nejdříve vzbuzovala nedůvěru a moc nechutnala. Nakonec si ale získala i nás. První kavárny v Praze, U Zlatého hada a U Tří pštrosů, otevřel v roce 1714 Arab Deodatus, který své zákazníky lákal i na ulici a nabízel kávu kolemjdoucím a též rozšířil služby na donášku bohatým měšťanům až do domu.

Slovo káva pochází z arabského „qahhwat al-buchta“, což znamená „fazole vína“. I v angličtině se kávovým zrnům říká „beans“ – „fazole“, jelikož jsou vzhledově luštěninám podobné. Možná mnohé překvapí, že káva je ovoce. Kávová zrna jsou semena zářivě červeného plodu kávovníku – kávové třešně. Plody zrají 9 až 14 měsíců, ale kávovník nese jak zralé, tak nezralé plody i květy. Nejvhodnější je

tedy ruční sběr. Existují dva základní druhy kávovníku – arabica a robusta, které se liší v chuti i v náročnosti pěstování. Nejlepší podmínky pro pěstování kávy se nachází v tropickém pásmu.

Po sklizni mají kávová zrna zelenou nebo světle béžovou barvu. „Green coffee“ je dnes poměrně populární pro schopnost vstřebávat cukry z potravy. Pražením pak káva získává svůj chuťový profil. Pražírna je jedním z nejdůležitějších článků řetězce, která může zhotovit, anebo zmařit úsilí všech, kteří do té doby o kávu pečovali. Dále už je to na vašem baristovi. My jsme požádali **Vojtěcha Fialu**, aby popsal svou každodenní kavářskou rutinu.

Poodhalíš nám kavářenské zákulisí? Jak se rodí hrníček tolik potřebného životabudiče?

Káva je alchymie, když ji člověk chce dělat dobře. Je to živá surovina. Každý den je to jiné. Proto je často potřeba měnit nastavení mlýnku, hrubost, gramáž. Dobrá káva se nedá dělat tak, že se jen zmáčkne čudlík a ona sama vyteče. Je potřeba do toho vložit péči o surovinu i o stroj. Dobrá káva nelze uspěchat. Záleží na mnoha faktorech: teplotě, tlaku, vlhkosti vzduchu, síle upěchování v páce. A podle toho je potřeba upravovat mlýnek – někdy jen ráno, někdy i v průběhu dne, když se mění počasí. V létě, když se před bouřkou prudce změní tlak, to je na kávu znát.

Jak poznáš, že je mlýnek potřeba nastavit třeba na jemnější mletí?

Pro to je potřeba najít cit. Uděláš si první kafe a vidíš, jak to ten den teče – podle toho si to člověk dle zkušeností upraví. Jak se sáhne na hrubost mletí, tak se musí také upravit gramáž. U přípravy kávy záleží i na dalších detailech, skoro až „malíčkostech“. Naprosto zásadní je například dobře nahřátý hrníček z kvalitního porcelánu – tlusté stěny zajistí udržení teploty, což je důležité hlavně u espressa, kvůli jeho malému objemu, nebo u cappuccina. Cappuccino nemůže mít úplně horkou pěnu. Je potřeba, aby pěna zůstala krásně hladká a krémová, proto je nutné jej podávat v pořádně nahřátém hrníčku, aby zákazník nedostal kávu studenou.

Dobrá káva tedy není jen o dobré značce?

Všechny, i velmi drahé a kvalitní značky kávy,

INZERCE

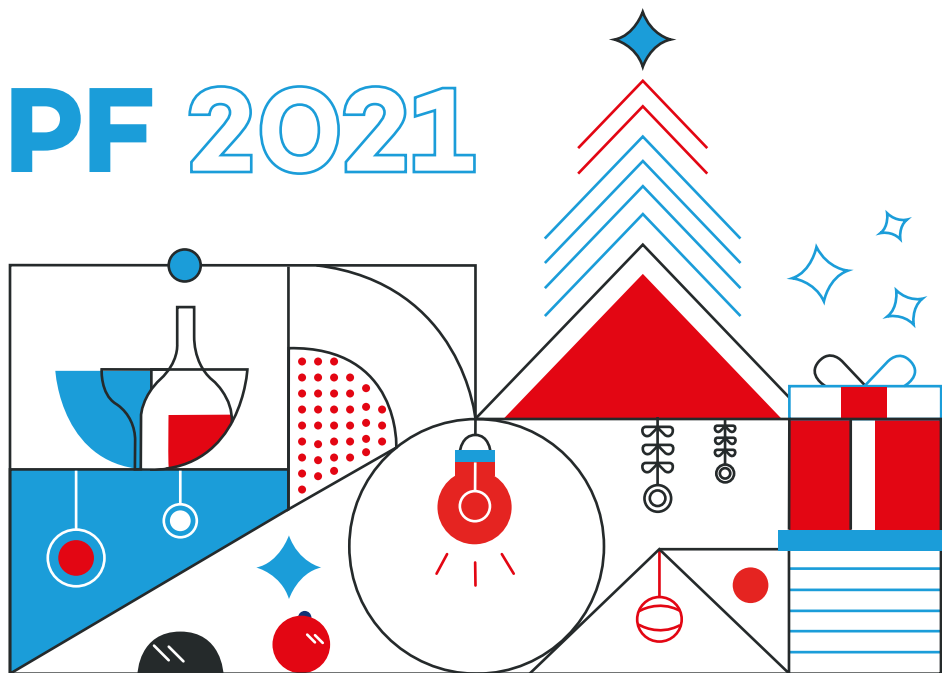
Až po sobě budete házet koule,
hodte po nás klidně také

pár zakázek!

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

PF 2021

Šťastný
a chytrý
rok 2021

Vám přeje

se dají udělat dobře i špatně. Možná více než z poloviny vše ovlivňují ruce, které pro vás nápoj zrovna připravují. Kávovar i surovina mohou být stejné, ale péče baristy je znát opravdu výrazně. Rozdíl bohužel zatím v Čechách ocení poměrně malé procento zákazníků. Ti jsou ale právě naše cílová skupina. Výhodou je, že jsou naprosto věrní.

Podle čeho si má člověk v kavárně s více druhy káv vybírat tu pro sebe?

Hlavní dva druhy kávy jsou robusta a arabica, ale každý ten druh má ještě spoustu odrůd – stejně jako je to u vína. Obecně platí, že robusta dodává hořké zemité tóny a je levnější a jednodušší na pěstování, arabica je aromatictější a můžeme v ní najít rozmanitější vůně i chutě. Je náročnější na pěstování a roste ve vyšších nadmořských výškách, a je tedy i dražší. Často se používá v kavárnách i směs „blend“, a to hlavně na espressa – například v poměru 80 ku 20 s větším poměrem arabicy. Robusta má také vyšší obsah kofeinu. Platí, že čím světlejší je pražení, tím víc v kávě vyniká přirozené aroma a chuť daného druhu, protože káva je ovoce. Přirozeně je tedy spíše kyselější a až pražením získává chuť, kterou má většina lidí ráda. V dnešní době je trendem pražení potlačit a tu ovocitost, kyselější tóny, nechávat vyniknout. Proto je pak pro milovníky káv s vyšší aciditou vhodnější zvolit právě světle praženou jednodruhovou kávu. Na druhém mlýnku je také nabízíme – například ze Salvadoru, Columbie nebo Hondurasu. Já jsem ale v tomhle směru spíš konzervativní. A dáváme přednost střednímu způsobu pražení, kdy nepotlačíme při-

rozené aroma kávy, ale zároveň cítíme i to pražení, které kávě dává chuť hořké čokolády, oříšků a kakaa – s maximálním důrazem na kvalitu suroviny. My používáme 100% arabicu praženou na Sicílii. Je rozšířený názor, že italské kávy jsou pražené hodně do tmava. Není to ale tak jednoznačné. I u italských pražírů se dá najít rozumný kompromis. Asi nejtmavěji praží kávu ve Španělsku. Žrna mají už téměř černou barvu a nápoj je cítit spáleninou. Ale ani tam to není stoprocentní pravidlo. To je tak ve zkratce o kávě jako surovině a co se týče přípravy – existuje mnoho způsobů klasických i moderních alternativ. My se primárně zaměřujeme na kávové nápoje na základě klasického

▼ INZERCE

LUKY
digitální tisk

velkoplošný,
digitální
a ofsetový tisk

plachty · cedule · rollupy
polep automobilů · folie
samolepky · billboardy
velkoformátové fotografie
letáky · vizitky · formuláře
brožury · etikety · plakáty
DTP · návrhy · reklama

italského espresso. Ať už děláme cokoli – cappuccino, flat white, latte macchiato, naprostým základem je právě perfektně připravené espresso.

Jakou kávu si zákazníci žádají nejčastěji?

Dříve bylo nejprodávanější lungo a cappuccino. V současné době se nejčastěji prodává klasické espresso, protože si lidé chtějí vychutnat pravou chuť kávy a ta je znát nejlépe právě v espressu.

Vysvětlíš, jak vypadá takové perfektní espresso?

Espresso znamená, že z 8 až 10 gramů kávy připravíš 25 až 30 ml nápoje. Káva by se měla extrahovat 25 až 30 vteřin – to znamená, že záleží na tom, „jak dlouho teče“. Pokud se extrahuje delší dobu, už může být přepálené, pokud kratší dobu, je podextrahované – vodovaté se světlou pěnou, která hned zmizí. To je častý problém espresso v Česku. Espresso je tedy silný extrakt. A lidé si často myslí, že chuťově silné espresso je „položí“. Opak je ale pravdou. Pokud dodržíte čas extrakce do 30 vteřin, kofeinu se uvolní ve srovnání s jinými kávovými nápoji poměrně malé množství. Proto se espress dá za den vypít velké množství, je totiž silné opravdu jen chuťově, ne kofeinově. S každou vteřinou, kdy necháme vodu skrz kávu protékat déle, se uvolní kofeinu více. Správně připravené klasické espresso nemůže ublížit. Každá porce se mele čerstvě z kávových zrn a je potřeba kávu připravit okamžitě po namletí – zachová se tím aroma, které je pak mnohem výraznější než u kávy namleté předem.

Máš za sebou kurz latte art – malování mléčnou pěnou do cappuccina?

Měli jsme minikurz od našeho dodavatele na začátku, když jsme kavárnu otevírali. Pak to šlo ale za pochodu. Když to člověka baví, tak se člověk naučí hodně sám. Po tisících cappuccin si to každý už nějak do ruky dostane a dostatečný nadšenec se to naučí poměrně rychle. Zákazníci se pak často baví tím, co vzor na cappuccinu připomíná. Na to se ale nezaměřujeme. Pro nás je nejdůležitější chuť, a aby byla pěna pěkná. Lidé mají rádi větší vrstvu pěny a to se maluje hůř. I pěna by měla mít chuť – dobře nalitá pěna je oříškově hnědá a je propojená s kávou, neměla by to být jen bílá čepice. A pak až jako bonus může být v pěně obrázek – třeba srdíčko.

Co říkáš na názor, že se má pít káva bez cukru a bez mléka?

Podle mě má každý pít kávu tak, jak mu chutná a jak je zvyklý. Myslím, že v rozumné míře nemů-

OBSAH KOFEINU VE VAŠEM HRNÍČKU

- filtrovaná káva 150 mg
- český turek 135 mg
- espresso 64 mg
- černý čaj 47 mg
- coca cola 40 mg
- zelený čaj 36 mg

že žádná kombinace uškodit. Hlavně, když chcete vyzkoušet nějaký nový druh kafe, nějaký speciální, je dobré ho ochutnávat ve vaší oblíbené podobě. Jinak byste vlastně nepoznali rozdíl a nemohli objektivně porovnat.

Má se ke kávě pít voda a jíst sladké? Proto často k šálku kávy dostáváme sušenku a panáčka vody?

Lidské tělo při odbourávání kofeinu spotřebovává cukr. Takže káva a malý zákusek se k sobě vlastně hodí. Jinak kvalitní káva určitě není zdraví nebezpečný nápoj, naopak v přiměřeném množství má blahodárné účinky na lidský organismus, protože obsahuje hodně antioxidantů. Co se týče vody, tak espresso nedehydratuje tolik, aby k tomu člověk nutně musel pít vodu. Je ale dobré si pro maximální požití z kávy chuťové buňky trochu opláchnout od předchozích věmů.

Funguje káva jako „vyprošťovák“ po náročné noci ve společnosti alkoholu?

Určitě ne, protože když si dáte kávu, tak si vlastně prodloužíte dobu odbourávání alkoholu. Na koccinu tedy nefunguje. Já bych spíš doporučil vývar nebo malé pivo.

A ještě nám řekni, jaký kávovar bys doporučil pro domáčí použití? Jak si udělat doma dobrou kávu?

Domů moc nedoporučuji pákové kávovary, pokud neděláte alespoň 15 až 20 káv denně. Než se stroj ten den „zajede“, tak prvních 5 až 6 kafí není úplně to ono a s údržbou je také hodně práce. Domů jsou více vhodné automaty, kapslové nebo podové kávovary. Pody jsou nejjednodušší a umí asi nejlepší espresso, jsou i ekologičtější než kapsle. Samozřejmě na nejkvalitnější kávu je prostě nejlepší si dojít do dobré kavárny, nechat se obsloužit, popovídat si s ostatními, nebo si jen užít pohodovou tichou chvíli s novinami. ■

HLEDÁME NOVÉ ZAMĚSTNANCE!

NABÍDKU AKTUÁLNĚ OBSAZOVANÝCH POZIC ZÍSKÁTE
NA WWW.CONTINENTAL.JOBS.CZ.

Vitesco Technologies Czech Republic s.r.o.
Volanovská 518, 541 01 Trutnov
800 800 552 (zelená linka)

WWW.VITESCO-TECHNOLOGIES.COM
WWW.CONTINENTAL.JOBS.CZ
PERSONALNI.TRUTNOV@CONTINENTAL-CORPORATION.COM

Chtěla bych jednou hrát v zahraničí

Třetím rokem nastupuje v ženské extralize a to je jí teprve devatenáct let. Talentovaná odchovankyně trutnovského volejbalu Denisa Pavlíková, která působí v brněnském klubu Královo Pole, se z průměrné blokačky vypracovala v nejlepší smečačku svojí generace a v létě tato 184 centimetrů vysoká hráčka poprvé nakoukla i do reprezentačního družstva žen.

✎ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: ARCHIV DENISY PAVLÍKOVÉ

Deniso, po kom si myslíš, že máš volejbalové vlohy?

Hodně členů z mé celé rodiny umí volejbal aspoň trochu, ale po kom přesně mám volejbalové vlohy, to opravdu nevím. Možná bych řekla, že po starší sestře.

Jak rychle ses naučila hrát volejbal?

Celkem rychle, vždy jsem si pinkala se sestrou, která už hrála za Trutnov. Začala jsem s ní chodit na tréninky a hned od začátku jsem věděla, že mě to baví více než tancování, které jsem dělala předtím.

Jak je to rozdělené v tvém případě? Kolik procent je dřiny a kolik talentu?

To nedokážu přesně říct. Každý sportovec je talentovaný, ale bohužel ve sportu na vysoké úrovni se už právě jen na talent spoléhat nemůžeme. Za tím vším stojí přibližně 18 hodin týdně dřiny, které strávíme na trénincích.

Kde se to zlomilo, že jsi začala být dobrá a začala uvažovat o kariéře profesionální hráčky?

Nejdříve asi, když jsem dostala pozvánku do reprezentace pro ročník 2000/2001. Ale bylo mi teprve třináct let a nad volejbalovou kariérou jsem ještě opravdu nepřemýšlela. Velký zlom pak přišel, když jsem se rozhodla odejít do Brna, právě kvůli volejbalu.

Jak se to seběhlo? Proč zrovna Brno?

Nabídka přišla od trenéra Erika Nezhody, hlavního kouče mládeže. Tato možnost jít hrát volejbal a studovat sportovní gymnázium do Brna přišla úplně jako první, a to v době, kdy jsem ještě byla v sedmé třídě. Postupem času o mě projevilo zájem více týmů a v deváté třídě jsem se musela rozhodnout, jakou cestou se vydám. Bylo to velmi těžké, ovšem už od začátku mě to nejvíce lákalo právě do Brna.

A čím tě Brno lákalo?

Hlavně tím, že jsem trenéra a hodně holek znala z reprezentace. Věděla jsem, že s nimi budu bydlet na intru a chodit do školy.

Co ti nejvíce pomohlo k tomu, že ses dostala tam, kam ses zatím dostala?

Určitě to, že jsem odešla právě do Brna a mohla se volejbalu věnovat mnohem více než v Trutnově. Pak určitě všichni trenéři, kteří mě trénovali jak v Trutnově, tak v Brně nebo ve všech reprezenta-

cích, kde jsem byla. Ale samozřejmě mi nejvíce pomohla a stále pomáhá moje rodina, která mě pořád podporuje a fandí mi.

Vysvětlí, jak se z blokačky stane smečačka?

Já jsem se na smeč přesunula už jako mladá, a to díky reprezentaci, takže to šlo jednoduše. Teď už by to bylo mnohem náročnější. Smečačka musí umět hlavně přihrávat, což blokačkám úplně nejlép nejde.

Přitvrzuješ na razanci útoků?

Určitě přitvrzuji a doufám, že ještě budu. Řekla bych, že nějaké svaly a sílu už mám.

Jak trénuješ zlepšení?

Každý den na tréninku nebo v posilovně, jinak by to ani nešlo. Volejbal hraji už nějaký ten pátek, ale stále je co zlepšovat.

Prozradíš, jaké útoky jsou tvoje nejoblíbenější a kam nejraději smečuješ?

Nejradši mám samozřejmě ty útoky, které skončí bodem. Směr útoku mám asi nejraději do lajny nebo také pipe (útok ze zadní zóny).

V čem by ses potřebovala ještě zlepšit?

Ve všem. Jsem stále celkem mladá a ještě všechno neumím na sto procent.

Tvůj názor na vašeho trenéra Matúše Kalného?

Matúš k nám do Brna přišel od německé reprezentace chlapců. Stále si zvyká na ženský volejbal a hlavně na trénování holek. Je to trenér s mnoha zkušenostmi, které nám předává, a jsme za to moc rádi.

Čím ho na tréninku dokážete naštvat?

Když nejsme koncentrované na trénink. A když si také povídáme při rozcvičce, což je skoro pořád (smích).

Jaká je tvoje nejméně oblíbená činnost ve spojení s volejbalem?

Rozhodně rozcvička. Každý den se dvakrát rozcvičovat je neskutečná nuda.

Jak vzpomínáš na svou první zkušenost s ženskou extraligou?

Poprvé jsem se do ženské extraligy podívala, když mi bylo teprve patnáct. Moc už si to nepamatuji. Jen vím, že jsem byla hodně

INZERCE

STŘEDNÍ
PRŮMYSLOVÁ
ŠKOLA
TRUTNOV

DEN
OTEVŘENÝCH
DVEŘÍ

16

ledna

nervózní, ale na druhou stranu jsem ráda, že jsem dostala takovou příležitost.

Jak se ti podařilo za ty dva a půl roku adaptovat na nejvyšší soutěž?

Už během prvního roku v ženách jsem si na extraligu zvykla a teď patřím mezi ty zkušenější v našem mladém týmu. Ženský volejbal oproti juniorskému je mnohem přesnější a rychlejší, ale s holkami jsme si zvykli rychle.

Jak je vnímán klub Královo Pole volejbalovou i brněnskou veřejností?

Je vnímán jako nejlepší český mládežnický klub. My ženy jsme teď vnímány jako mladé bojovné družstvo.

Co tvoje premiérové letní nahlédnutí do ženské reprezentace?

Byla jsem velmi ráda, když jsem dostala pozvánku do reprezentace žen. Mohla jsem se učit od těch nejlepších a neskutečně si takové příležitosti cením. Ty necelé tři týdny mi toho hodně daly. Doufám, že dostanu další pozvánku a budu s reprezentací pokračovat.

Jak se vám aktuálně daří na přelomu roku?

Bohužel koronavirus nám zastavil sezónu a my jsme nějakou dobu nemohly hrát ani trénovat. Teď už zase hrajeme každý víkend, většinou dva zápasy, abychom všechno dohnaly. I proto mají momentálně týmy odlišný počet odehraných zápasů. My se zatím pohybujeme v půlce tabulky na šestém místě, ale určitě se chceme dostat výš.

Jak tobě osobně koronavirus pozměnil plány?

Řekla bych, že ani moc ne. Některé velké plány nemám a ani jsem neměla.

Stíháš kromě volejbalového kolotoče také nějaké ostatní záležitosti?

Volejbalu máme opravdu hodně, takže na jiné věci už nám nezbyvá skoro žádný čas. A když už nějaké to volno máme, tak ho většinou proležíme. Ale samozřejmě na kamarády si taky nějaký čas najdeme a zajdeme například na nějaké dobré jídlo.

Co plážový volejbal?

Plážový volejbal mám ráda. S holkami si občas v létě chodíme jen tak pro srandu zahrát. Musím říct, že je to teda mnohem náročnější než šestkový volejbal v hale, ale aspoň se u toho hezky opálíte.

I přes svůj mladý věk toho už máš docela hodně za sebou. Čeho bys chtěla ve volejbalové kariéře dosáhnout?

Když nad tím tak přemýšlím, tak opravdu už toho mám celkem hodně za sebou jak s reprezentací, tak s Brnem. Chtěla bych se určitě udržet v ženské reprezentaci a také si jednou zahrát v zahraničí. ■

DENISA PAVLÍKOVÁ

- narozena 21. 7. 2001 v Trutnově
- volejbal hraje od 9 let, začínala v TJ Lokomotiva Trutnov
- studuje první ročník oboru chemie pro medicínské aplikace na VUT v Brně
- největší volejbalové úspěchy: trojnásobná juniorská mistryně republiky s KP Brno, stříbro a bronz v kadetkách, stříbro ve starších žákyních, zlatá medaile z turnaje olympijských nadějí v Českých Budějovicích po finálové výhře nad Ruskami (2016)
- má hodně ráda kávu, k jídlu má nejradši svíčkovou od babičky a ráda jezdí na snowboardu, nemá ráda bramboráky a když někdo lže, jinak je flegmatik, takže jí moc věcí nevádí nebo je spíš neřeší

INZERCE

Rozvoz obědů pondělí až neděle

Ceny od 80,- včetně polévky
výběr až ze 7 jídel

603 829 953

f Restaurace U Draka

Krakonošovo nám. 75, Trutnov

Sháníte finance na lepší bydlení nebo chcete začít spořit?

Rádi vás přivítáme v našem nově zrekonstruovaném poradenském místě v Trutnově, ulice Horská 1 (vedle kavárny Atrium), a společně najdeme to pravé řešení. Lepší bydlení nemusí být drama.

Jitka Velikovská, tel.: 603 877 153, e-mail: jitka.velikovska@mpss.cz
Tereza Fátorová, tel.: 737 133 433, e-mail: tereza.fatorova@mpss.cz

Modrá pyramida

Škola v Horním Starém Městě

ONDŘEJ VAŠATA, MUZEUM PODKRKONOŠÍ

Školní budova (čp. 160) byla v Horním Starém Městě v dnešní Horské ulici postavena roku 1879. V roce 1899 došlo k jejímu rozšíření směrem k železniční trati. V této podobě je zachycena na sním-

ku pořízeném kolem roku 1930. V roce 1962 škola vyhořela a v následujících letech prošla rozsáhlou přestavbou, v rámci které byla zvýšena o jedno patro. Rekonstruovaná škola byla slavnostně otevřena 6. září 1964. Podobně jako před 140 lety i dnes budova slouží ke vzdělávání dětí. ■

Dřevěné sánky vyrobené v Babí u Trutnova

VLASTIMIL MÁLEK, MUZEUM PODKRKONOŠÍ

Jedním z téměř 6 tisíc přírůstků získaných do sbírky Muzea Podkrkonoší v Trutnově v roce 2020 jsou dřevěné sánky od výrobce Franze Fucknera z Trutnova-Babí (německy Trautenbach), zhotovené pravděpodobně ve třicátých letech 20. století. Většina sáněk pocházejících z období před druhou světovou válkou nemá označení výrobce, v tomto případě jej prozrazuje připevněný plechový štítek. Děkujeme za tento cenný exponát panu Milanu Postrachovi. ■

INZERCE

Dr.Max⁺

Otevřeli jsme pro vás novou lékárnu Dr.Max v Trutnově

Dolní předměstí 96
(u Lidlu)

pondělí–pátek	8.00–16.00
sobota	zavřeno

Naleznete u nás mimo jiné rozšířený sortiment zdravotnických potřeb.

Udělejte si radost i v novém roce

TRUTNOV, Bulharská 139

tel.: 499 812 561 | 777 212 561

 www.optika-malinsky.cz

EMPORIO ARMANI

D&G
DOLCE & GABBANA